

De sobte, sentírem el soroll d'una pedra que queia. El temps de localitzar-la ja havia caigut als peus d'una companya. El roc, de dimensions considerables, li fregà les espatlles i de poc que no li obre el cap. Enfurismada i esparverada i amb molta raó, cridà maleint els ossos a algú que no vaig aconseguir veure fins uns instants més tard. També eren nadius d'aquell país.

Després d'aquest incident, que podia haver estat un greu accident, pujàrem per una altra canal molt descomposta que ens féu patir força a alguns membres de la sortida. Poc després ja érem al cim.

Gaudírem d'una vista espectacular. Divisàrem un horitzó nítid i ben definit. Entre d'altres, identificàrem el Midi d'Osseau, el Palas, el Vignemale, el Midi de Bigorre i el Montperdut. Després de gaudir de l'esperada arribada al cim i de la magnificència de la vida, avortàrem la temptativa de baixar per la ruta del refugi de Piedrafita i l'Ivó de Respumoso, a causa del mal estat d'aquesta via. Iniciàrem, així, el descens.

L'anècdota de la tornada fou la visió d'un ramat d'isards, dos dels quals s'instal·laren enmig d'una congesta de neu. Pels seus respectius volums deduírem que es tractava d'una femella amb la seva cria. La nos-

tra presència no semblava pas torbar-los i menys nequitejar-los. Tot astorats, contemplàvem a poques dotzenes de passes com aquelles insòlites criatures paraven el sol. Aquest ja picava fort. Durant tot el dia no l'havíem notat ja que estava mig ennuvolat però ara, el cel era serè.

Un rapinyaire, que durant l'ascensió ens acompanyà, ens deixava per tornar cap als distants cims. De fet, ja érem molt avall.

Vàrem fer dreuera. Aquesta fou molt brusca i hi hagué qui no es convencé de la seva eficiència. Ja tan sols mancava l'últim tall de camí, al qual, per unanimitat, anomenàrem "l'autopista", comparant-lo amb el que deixàrem enrera.

Arribàrem disgregats. També esgotats. Tenia aleshores aquell regust de boca que et deixa la muntanya quan te n'allunyes. Esperàvem, però impacients, aquell sopar que ens havien preparat els companys que restaven al campament. Més tard, ja només calia esperar, després de dotze hores de caminar, el son reconfortant que ens donaria aquella esplèndida nit d'agost al Llano Tornadizas.

SANTI DOMINGO i MERCADAL

* * * * *

CRESTA DEL DIABLE

Agost de 1991 - Campament social de la Colla

Ja fa uns quants dies que en vam tornar. De fet el mes d'agost queda cada vegada més lluny. En el moment d'escriure aquestes ratlles ja es comença a parlar de nevades intenses al Pirineu. La roca nua de la Cresta deu emergir sobtadament dels pendents ara coberts de neu. Res té a veure amb la temperada diada del mes d'agost en què la vam travessar de cap a cap.

Resseguir la Cresta del Diable fou la primera activitat alpinística que tres dels participants en el campament social d'enguany vam realitzar. És considerada una de les crestes més complexes del Pirineu. Discorre entre el Pic del Cristall (2.889 m) i el Pic Soulano (2.911 m), situats a la part alta del circ de Piedrafita, prop del cim del Balaitous (3.151 m), el cim més alt de la contrada, a la capçalera de la vall d'Aguas Limpias, que és on teníem instal·lat el campament, ben a prop de Sallent de Gállego.

Vam voler fer l'aproximació a la cresta el mateix dia d'arribar al campament, i a última hora de la tarda, remuntàvem l'estany de Respumoso. Ens vam endin-

Un flanqueig de la Cresta.